

Η ΣΥΓΓΡΑΦΕΑΣ ΤΩΝ ΔΕΚΑ ΕΚΑΤΟΜΜΥΡΙΩΝ ΑΝΤΙΤΥΠΩΝ

LOUISE PENNY

Μοιραίες
Χάριτες

ΑΣΤΥΝΟΜΙΚΟ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ

ΜΕΤΑΦΡΑΣΗ:
ΧΡΙΣΤΙΝΑ ΜΑΝΙΑ

ΜΙΝΩΑΣ
ΕΚΔΟΣΕΙΣ

Αν ήξερε η Σι Σι ντε Πουατιέ πως θα τη δολοφονούσαν, μπορεί να είχε αγοράσει στον σύζυγό της, Ρισάρ, ένα χρυσουγεννιάτικο δώρο. Μπορεί επίσης να είχε πάει στην παράσταση της κόρης της για το τέλος του εξαμήνου στο σχολείο θηλέων της δεσποινίδας Έντουαρντς, ή σχολείο «θηλών» όπως της άρεσε να πειράζει τη θεόρατη κόρη της. Αν ήξερε η Σι Σι ντε Πουατιέ πως πλησίαζε το τέλος, μπορεί να ήταν στη δουλειά αντί στο φτηνότερο δωμάτιο του ξενοδοχείου Ριτζ στο Μόντρεαλ. Αλλά το μόνο τέλος που γνώριζε πως πλησίαζε ήταν αυτό ενός άντρα που τον έλεγαν Σολ.

«Λοιπόν, τι λες; Σου αρέσει;» Ακούμπησε το βιβλίο της στην κατάσπρη κοιλιά της.

Ο Σολ το κοίταξε, όχι για πρώτη φορά. Τις τελευταίες μέρες το έβγαζε από την τεράστια τσάντα της κάθε πέντε λεπτά. Σε επαγγελματικές συναντήσεις, σε δείπνα, σε διαδρομές με το ταξί μέσα στους χιονισμένους δρόμους του Μόντρεαλ, η Σι Σι έσκυβε στην τσάντα της και σηκωνόταν θριαμβευτικά, κρατώντας τη δημιουργία της σαν άλλη μια παρθενογένεση.

«Μου αρέσει η φωτογραφία» της είπε, έχοντας επίγνωση της προσβολής. Αυτός είχε τραβήξει τη φωτογραφία. Ήξερε πως η Σι Σι αποζητούσε, εκλιπαρούσε για κάτι περισσότερο κι επίσης ήξερε πως δεν τον ενδιέφερε πλέον να το δώσει. Κι αναρωτιόταν για πόσο καιρό ακόμα θα μπορούσε να βρίσκεται γύρω από τη Σι Σι ντε Πουατιέ προτού ο ίδιος γίνει εκείνη. Όχι σε εξωτερική εμφάνιση φυσικά. Στα σαράντα οκτώ της, η Σι Σι ήταν λίγα χρόνια νεότερή του. Ήταν λεπτή σαν σπάγκος, σφιχτή, με απίστευτα λευκά δόντια κι απίστευτα ξανθά μαλλιά. Όταν την άγγιζε, ήταν σαν να χάιδευε μια επικάλυψη πάγου. Υπήρχε μια ομορφιά σ' αυτό, και μια ευθραυστότητα την οποία ο Σολ έβρισκε ελκυστική. Αλλά υπήρχε επίσης και κίνδυνος. Αν η Σι Σι έσπαγε ποτέ, αν θρυμματιζόταν, θα τον έκανε κομμάτια.

Αλλά το θέμα δεν ήταν η εξωτερική εμφάνιση. Βλέποντάς τη να χαϊδεύει το βιβλίο με περισσότερη τρυφερότητα απ' ό,τι είχε ποτέ επιδείξει όταν χάιδευε τον ίδιο, αναρωτήθηκε αν το παγωμένο νερό στα σωθικά της είχε με κάποιο τρόπο διεισδύσει στα δικά του, ίσως κατά τη διάρκεια του σεξ, και σιγά σιγά τον πάγωνε. Ήδη δεν μπορούσε να νιώσει τον πυρήνα του.

Στα πενήντα δύο του, ο Σολ Πετρόφ μόλις είχε αρχίσει να παρατηρεί πως οι φίλοι του δεν ήταν τόσο ευφρείς, τόσο έξυπνοι, τόσο λεπτοί όπως κάποτε. Για την ακρίβεια, οι περισσότεροι είχαν αρχίσει να του προκαλούν ανία. Κι είχε προσέξει κι από την πλευρά τους κάνα δυο ενδεικτικά χασμουρητά. Οι φίλοι του πάχαιναν, γίνονταν φαλακροί και βαρετοί, κι ο Σολ υποπευόταν πως το ίδιο συνέβαινε και σ' εκείνον. Δεν ήταν και τόσο κακό που οι γυναί-

κες πλέον σπανίως τον κοιτούσαν ή που είχε αρχίσει να σκέφτεται να αλλάξει τα χιονοπέδιλά του για κατάβαση πλαγιάς με χιονοπέδιλα για χιονοδρομία αντοχής ή που ο παθολόγος του είχε γράψει να κάνει την πρώτη του εξέταση για προστάτη. Θα μπορούσε να τα δεχτεί όλα αυτά. Αυτό όμως που ξυπνούσε τον Σολ Πετρόφ στις δύο τα ξημερώματα, και ψιθύριζε στο αυτί του με τη φωνή που τον προειδοποιούσε όταν ήταν παιδί πως ζούσαν λιοντάρια κάτω από το κρεβάτι του, ήταν η βεβαιότητα πως οι άνθρωποι πλέον τον έβρισκαν πληκτικό. Έπαιρνε βαθιές εισπνοές βραδινού αέρα, προσπαθώντας να καθησυχάσει τον εαυτό του ότι το πνιχτό χασμουρητό του συνδαιτυμόνα του οφειλόταν στο κρασί ή στο *magret de canard** ή στη ζέστη που είχε μέσα στο εστιατόριο του Μόντρεαλ, καθώς φορούσαν χειμωνιάτικα πουλόβερ.

Παρ' όλα αυτά, η νυχτερινή φωνή γρύλιζε και τον προειδοποιούσε για τον επερχόμενο κίνδυνο. Για την επικείμενη καταστροφή. Για το ότι έλεγε υπερβολικά μακρόσυρτες ιστορίες, για τη διάσπαση της προσοχής του, για το ότι έβλεπε το ασπράδι υπερβολικά πολλών ματιών. Για διακριτικές, φευγαλέες ματιές στα ρολόγια. Πότε μπορούν δικαιολογημένα να φύγουν και να τον αφήσουν; Για μάτια που σαρώνουν τον χώρο, απεγνωσμένα για πιο ενδιαφέρουσα συντροφιά.

Κι έτσι επέτρεψε στον εαυτό του να ξελογιαστεί από τη Σι Σι. Να ξελογιαστεί και να κατασπαραχθεί, αφού το λιοντάρι κάτω από το κρεβάτι του είχε γίνει το λιοντάρι πάνω

* Φιλέτο πάπιας πολύ λεπτά κομμένο. (Σ.τ.Μ.)

στο κρεβάτι του. Είχε αρχίσει να υποπτεύεται πως αυτή η εγωπαθής γυναίκα είχε τελειώσει να απομυζά το δικό της εγώ, του άντρα της κι ακόμα κι εκείνης της κατεστραμμένης κόρης της και τώρα ήταν απασχολημένη να απομυζά εκείνον.

Η συντροφιά μαζί της τον είχε ήδη κάνει σκληρό. Κι είχε αρχίσει να σιχάινεται τον εαυτό του. Αλλά όχι τόσο όσο σιχαινόταν εκείνη.

«Είναι καταπληκτικό βιβλίο» του είπε αγνοώντας τον. «Το εννοώ. Ποιος δεν θα το ήθελε;» είπε κουνώντας το μέσα στα μούτρα του. «Ο κόσμος θα το καταβροχθίσει. Υπάρχουν τόσα προβληματικά άτομα εκεί έξω». Γύρισε και κοίταξε έξω από το παράθυρο του ξενοδοχείου, το απέναντι κτίριο, λες κι έψαχνε τα «άτομά» της. «Γι' αυτούς το έκανα αυτό». Τώρα στράφηκε προς το μέρος του, τα μάτια της ήταν ορθάνοιχτα κι ειλικρινή.

Το πιστεύει άραγε; αναρωτήθηκε ο Σολ.

Είχε διαβάσει το βιβλίο, βεβαίως. Ο τίτλος του ήταν *Be Calm** και τον είχε δανειστεί από την ονομασία της εταιρείας την οποία είχε ιδρύσει πριν από λίγα χρόνια, κάτι που ήταν για γέλια, δεδομένου ότι η ίδια ήταν ένα νευρόσπαστο πλάσμα. Με χέρια αγχωμένα και νευρικά, που μονίμως κάτι τέντωναν ή ίσιωναν. Με απαντήσεις κοφτές κι ανυπομονησία που εξελισσόταν ραγδαία σε οργή.

Μόνο ήρεμη δεν θα χαρακτηριζε κάποιος τη Σι Σι ντε Πουατιέ, παρά την ατάραχη, παγωμένη της όψη.

* Να είσαι ήρεμος/Να είστε ήρεμοι. Κρατάμε τον αγγλικό τίτλο διότι θα παίζει ρόλο στην πλοκή της υπόθεσης. (Σ.τ.Μ.)

Είχε περιφέρει το βιβλίο της σε όλους τους εκδότες, ξεκινώντας από τους κορυφαίους εκδοτικούς οίκους της Νέας Υόρκης και καταλήγοντας στις Εκδόσεις Réjean στο Σεν Πολικάρπ, ένα κατισοχωρί κατά μήκος του αυτοκινητόδρομου μεταξύ Μόντρεαλ και Τορόντου.

Όλοι είχαν πει όχι, διακρίνοντας αμέσως πως το χειρόγραφο ήταν ένα αδιάφορο συνονθύλευμα γελοίων φιλοσοφιών αυτοβοήθειας, τυλιγμένο τσάτρα πάτρα με βουδιστικές και ινδουιστικές διδασκαλίες, που είχε ξεπετάξει μια γυναίκα της οποίας η φωτογραφία στο εξώφυλλο έδειχνε πως πατούσε επί πτωμάτων.

«Καμία καταραμένη φώτιση» είχε πει στον Σολ στο γραφείο της στο Μόντρεαλ τη μέρα που έφτασε μια στοίβα απορριπτικών επιστολών, σκίζοντάς τες σε κομματάκια και πετώντας τα στο πάτωμα για να τα μαζέψει το συνεργείο καθαρισμού. «Σ' το λέω, αυτός ο κόσμος έχει τα χάλια του. Οι άνθρωποι είναι σκληροί κι αναίσθητοι, έτοιμοι να πηδήξουν ο ένας τον άλλο. Δεν υπάρχει αγάπη και συμπόνια. Αυτό» κούνησε βίαια το βιβλίο στον αέρα σαν να ήταν κάποιο αρχαίο μυθικό σφυρί με το οποίο θα κοπανούσε ένα αμετανόητο αμόνι «θα διδάξει τον κόσμο πώς να βρει την ευτυχία».

Η φωνή της ήταν σιγανή, οι λέξεις παρέβαιαν υπό το βάρος του δηλητηρίου που εκτόξευε. Θα εξέδιδε το βιβλίο της η ίδια, διασφαλίζοντας πως θα έβγαινε εγκαίρως για τα Χριστούγεννα. Κι ενώ το βιβλίο μιλούσε πολύ για φως, ο Σολ το βρήκε ενδιαφέρον κι ειρωνικό πως είχε κυκλοφορήσει στο χειμερινό ηλιοστάσιο. Τη μεγαλύτερη νύχτα του χρόνου.

«Ποιος είπαμε πως το εξέδωσε;» Δεν μπόρεσε να κρατηθεί. Η Σι Σι παρέμενε σιωπηλή. «Α, τώρα θυμήθηκα» είπε. «Δεν το ήθελε κανείς. Θα πρέπει να ήταν φριχτό». Έκανε μια μικρή παύση, διερωτώμενος αν θα έστριβε κι άλλο το μαχαίρι. Τι στον διάολο. Και γιατί όχι; «Πώς αισθάνθηκες γι' αυτό;» Τον φαντάστηκε τον μορφασμό;

Αλλά η σιωπή της συνεχίστηκε, εύγλωττη, το πρόσωπό της ανέκφραστο. Οτιδήποτε δεν άρεσε στη Σι Σι ήταν σαν να μην υπήρχε. Αυτό συμπεριλάμβανε και τον άντρα της και την κόρη της. Συμπεριλάμβανε οτιδήποτε δυσάρεστο, οποιαδήποτε αρνητική κριτική, οποιεσδήποτε σκληρές κουβέντες που δεν ήταν δικές της, οποιαδήποτε συναισθήματα. Η Σι Σι ζούσε, το ήξερε ο Σολ, στον δικό της κόσμο, όπου ήταν τέλεια, όπου μπορούσε να κρύψει τα συναισθήματα και τις αδυναμίες της.

Ο Σολ αναρωτήθηκε πόσος καιρός θα περνούσε μέχρι αυτός ο κόσμος να εκραγεί. Ήλπιζε να ήταν εκεί γύρω για να το δει. Αλλά όχι υπερβολικά κοντά.

Οι άνθρωποι είναι σκληροί κι αναίσθητοι, του είχε πει. Σκληροί κι αναίσθητοι. Δεν είχε περάσει πολύς καιρός, προτού υπογράψει συμβόλαιο ως εξωτερικός συνεργάτης φωτογράφος με τη Σι Σι και γίνει εραστής της, από την εποχή που θεωρούσε πως ο κόσμος ήταν ένα όμορφο μέρος. Κάθε πρωί ξυπνούσε νωρίς και ξεκινούσε την καινούρια του μέρα, όπου όλα ήταν πιθανά, και έβλεπε πόσο υπέροχο ήταν το Μόντρεαλ. Έβλεπε τον κόσμο να χαμογελάει ο ένας στον άλλο καθώς έπαιρναν τον καπουτσίνο τους στο καφέ ή αγόραζαν φρέσκα λουλούδια ή τις μπαγκέτες τους. Το φθινόπωρο έβλεπε τα παιδιά να μαζεύουν

τα πεσμένα κάστανα για να παίξουν. Έβλεπε ηλικιωμένες γυναίκες να περπατούν αγκαζέ στον δρόμο.

Δεν ήταν ανόητος ή τυφλός ώστε να μη βλέπει επίσης τους άστεγους άντρες και γυναίκες, ή τα μελανιασμένα και χτυπημένα πρόσωπα που φανέρωναν μια μεγάλη και βασανιστική νύχτα και μια ακόμα μεγαλύτερη μέρα μπροστά τους.

Αλλά βαθιά μέσα του πίστευε πως ο κόσμος ήταν ένα όμορφο μέρος. Και οι φωτογραφίες του το αντικατόπτριζαν, καθώς έπιανε το φως, τη λάμψη και την ελπίδα. Και τις σκιές που φυσικά προκαλούσαν το φως.

Προς μεγάλη ειρωνεία, αυτό ακριβώς το χαρακτηριστικό της δουλειάς του είχε τραβήξει το βλέμμα της Σι Σι, γεγονός που την οδήγησε να του προσφέρει το συμβόλαιο. Ένα άρθρο σε κάποιο περιοδικό του Μόντρεαλ τον είχε περιγράψει ως «άπαιχτο» φωτογράφο κι η Σι Σι πάντα κυνηγούσε το καλύτερο. Γι' αυτό εξάλλου έπαιρναν πάντα δωμάτιο στο Ριτζ. Ένα στενό, καταθλιπτικό δωμάτιο σε κάποιον χαμηλό όροφο χωρίς θέα ή γοητεία, αλλά στο Ριτζ. Η Σι Σι συνέλεγε τα μπουκαλάκια με το σαμπουάν και τα επιστολόχαρτα του ξενοδοχείου για να αποδείξει την αξία της, όπως είχε συλλέξει κι εκείνον. Και τα χρησιμοποιούσε για να αποδείξει κάτι ασαφές σε άτομα που δεν νοιάζονταν, όπως είχε χρησιμοποιήσει κι αυτόν. Και μετά βεβαίως όλα πετάγονταν στα σκουπίδια. Όπως είχε παραγκωνίσει τον άντρα της, όπως αγνοούσε και γελοιοποιούσε την κόρη της.

Ο κόσμος ήταν ένα σκληρό κι αναισθητο μέρος.

Και πλέον ο Σολ το πίστευε.

Μισούσε τη Σι Σι ντε Πουατιέ.

Σηκώθηκε από το κρεβάτι αφήνοντας τη Σι Σι να χαζεύει το βιβλίο της, τον πραγματικό της εραστή. Την κοίταξε και του φάνηκε πως η εικόνα της τότε ήταν κανονική και τότε θολή. Έγειρε το κεφάλι του στο πλάι κι αναρωτήθηκε αν πάλι είχε πιει υπερβολικά πολύ. Αλλά και πάλι του φάνηκε πως τη μια στιγμή η εικόνα της Σι Σι ήταν θαμπή και την αμέσως επόμενη ολοκάθαρη, λες κι έβλεπε μέσα από κάποιον φωτογραφικό φακό δύο διαφορετικές γυναίκες, η μια ήταν όμορφη, λαμπερή, γεμάτη ζωντάνια κι η άλλη αξιολύπητη, ένας βαμμένος ξανθός σπάγκος, μπερδεμένος, γεμάτος κόμπους και τραχύς. Κι επικίνδυνος.

«Τι είναι αυτό;» ρώτησε ο Σολ σκύβοντας στα σκουπίδια και βγάζοντας ένα ντοσιέ. Αναγνώρισε αμέσως πως περιείχε δείγματα δουλειάς κάποιου καλλιτέχνη. Ήταν ωραίο και προσεγμένο και τα δείγματα δουλειάς είχαν εκτυπωθεί σε χαρτί υψηλής ποιότητας. Το άνοιξε και του κόπηκε η ανάσα.

Μια σειρά από έργα γεμάτα φως έλαμπαν στο κομψό χαρτί. Ένιωθε ένα πετάρισμα στο στήθος του. Τα έργα έδειχναν έναν κόσμο υπέροχο και ταυτόχρονα πληγωμένο. Αλλά κυρίως έναν κόσμο όπου ακόμη υπήρχε ελπίδα και παρηγοριά. Ήταν ολοφάνερα ο κόσμος που έβλεπε καθημερινά ο καλλιτέχνης, ο κόσμος μέσα στον οποίο ζούσε ο καλλιτέχνης. Ένας κόσμος γεμάτος ελπίδα και φως, σαν αυτόν μέσα στον οποίο ζούσε κάποτε κι ο ίδιος.

Τα έργα έδειχναν απλά, αλλά στην πραγματικότητα ήταν πολύ σύνθετα. Εικόνες και χρώματα σε στρώσεις, η μια πάνω στην άλλη. Ατελείωτες ώρες και μέρες θα πρέπει

να είχε αφιερώσει ο δημιουργός στην καθεμία ξεχωριστά για να φτάσει στο επιθυμητό αποτέλεσμα.

Κάρφωσε το βλέμμα του στην εικόνα που είχε μπροστά του εκείνη τη στιγμή. Ένα μεγαλοπρεπές δέντρο ανέβαινε ως τον ουρανό, λες κι αποζητούσε τον ήλιο. Ο καλλιτέχνης το είχε φωτογραφίσει κι είχε καταφέρει να συλλάβει μια αίσθηση κίνησης χωρίς να το κάνει να φαίνεται χαοτικό. Αντιθέτως, η εικόνα είχε χάρη και γαλήνη και πάνω από όλα ήταν δυνατή. Οι άκρες των κλαδιών έμοιαζαν σαν να έλιωναν ή να θόλωναν, λες και σε όλη αυτή την αυτοπεποίθηση και τη λαχτάρα υπήρχε κάπου και μια τόση δα αμβολία. Ήταν εξαιρετικό.

Ο Σολ ξέχασε κάθε σκέψη για τη Σι Σι. Είχε σκαρφωθεί στο δέντρο, νιώθοντας σχεδόν να τον γαργαλάει ο τραχύς κορμός του, κι ήταν σαν να καθόταν στα γόνατα του παππού του και να φώλιαζε στο αξύριστο πρόσωπό του. Πώς το είχε καταφέρει αυτό ο καλλιτέχνης;

Δεν μπορούσε να διακρίνει την υπογραφή. Ξεφύλλισε τις υπόλοιπες σελίδες και σιγά σιγά ένιωσε ένα χαμόγελο να ζωγραφίζεται στο παγωμένο του πρόσωπο και να πηγαίνει προς τη σκληρή καρδιά του.

Ίσως, μια μέρα, αν ποτέ ξέφευγε από τη Σι Σι, να επέστρεφε στη δουλειά του και να έκανε έργα σαν κι αυτό.

Ξεφύσησε όλο το σκοτάδι που είχε μαζέψει μέσα του.

«Λοιπόν, σου αρέσει;» τον ρώτησε η Σι Σι κρατώντας το βιβλίο της και κουνώντας το προς το μέρος του.

Μοιραίες χάριτες

–ΘΡΙ ΠΑΪΝΣ–

ΕΝΑ ΟΜΟΡΦΟ ΜΕΡΟΣ, ΕΝΑΣ ΑΓΡΙΟΣ ΦΟΝΟΣ...

Καλωσήλθατε στο γραφικό χωριό Θρι Πάινς, νότια του Μόντρεαλ. Οι κάτοικοι ετοιμάζονται να γιορτάσουν τα Χριστούγεννα και κάποιος ετοιμάζεται για φόνο...

Κανείς δεν συμπαθούσε τη Σι Σι ντε Πουατιέ. Ούτε ο ήσυχος άντρας της ούτε ο άβουλος εραστής της ούτε η αξιολύπητη κόρη της. Η Σι Σι ντε Πουατιέ είχε καταφέρει ν' απομακρύνει τους πάντες, κανείς δεν λυπήθηκε για τον θάνατό της.

Όταν ο χαρισματικός επικεφαλής του Τμήματος Ανθρωποκτονιών, Αρμάν Γκαμάς, καλείται να διερευνήσει τον θάνατό της, συνειδητοποιεί πολύ γρήγορα πως έχει ν' αντιμετωπίσει έναν ασυνήθιστο και πανέξυπνο δολοφόνο. Η Σι Σι ντε Πουατιέ πέθανε από ηλεκτροπληξία στη μέση μιας παγωμένης λίμνης, μπροστά σε ολόκληρο το χωριό, ενόσω παρακολουθούσε το ετήσιο τουρνουά κέρλινγκ. Κι ωστόσο κανείς δεν είδε τίποτα. Ή μήπως προσπαθούν να καλύψουν τον δολοφόνο;

Με τη συμπόνια και το θάρρος που τον χαρακτηρίζουν, ο Γκαμάς διερευνά την ειδυλλιακή ζωή στο χωριό και ανακαλύπτει παλιά θαμμένα μυστικά. Διότι ο χειμώνας στο Θρι Πάινς δεν είναι μόνο απίστευτα όμορφος, είναι και θανάσιμος...